

е хвърлено: съ него едновременно сж работили Раковски, Хаджи Димитъръ, и толкова други — : масата е раздвижена, тя ще се вдигне, тя нѣма вѣчно да влачи синджири. И въображението поетово рисува цѣла картина — тамъ, къдѣто

... буря кърши клонове,
А сабя ги свива на вѣнецъ;

тамъ, къдѣто сж зинали

страшни долове,

И пици въ тѣхъ зърно отъ свинецъ.

И смъртъта ѣ тамъ мила усмивка,

А хладенъ гробъ сладка почивка.

Борбата е открита и, въ нейно име, той ще напусне майка и скжпо либе, за да стои здраво на своитѣ позиции. Ала не за изненада на поета, даскалъ Ботю прѣстаналъ да гледа равнодушно на сина си: избиването на Ботйовитѣ другари, заканитѣ на чорбаджиитѣ, оплахата, която неговата майска рѣчь произвела въ благороднитѣ калоферски общественни сръди, както и шушуканията между кжръ-сердаря и чорбаджи Недѣлко, всичко това стрѣснало бащата, който заблагодарасждилъ да спаси буйния Христо: „— така нѣма се отиде дълго врѣме.“ Христофоръ Петковъ си позволилъ еднажъ да хвърли нѣколко хрчки върху чорбаджиитѣ, които, слѣдъ избиването на четата, пакъ се почувствали свободни, а това прѣстжпление дигнало тѣхната жлъчка. — „Вие не само сте изѣдници, но сте и най-мръсни прѣдатели — казалъ имъ въ очитѣ Христофоръ Петковъ. Вие убихте Добри, вие ще доубиете народа.“

Нѣмало никакво съмнѣние, че както за Добревата чета прѣди седмица — двѣ, така и за Христофоръ Петковъ сега, станало съвсѣмъ тѣсно въ Калоферъ. Чорбаджиитѣ сж силни съ властѣта, която държѣли въ ржцѣтѣ си — тѣ нѣма да се подложатъ вѣчно да ги